

12050

CLOACA

door

MARIA GOOS

(Tekst: Het Toneel Speelt)

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **CLOACA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARIA GOOS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 2002 Maria Goos / Anco Entertainment bv -
Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten, Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Personages:

Pieter – midden veertig

Joep – midden veertig

Tom – midden veertig

Maarten – midden veertig

Call-girl (*kleine rol*)

Toneelbeeld: een grote ruime loft, uitzicht over een stad.

Wat dure meubelen en wellicht wat eigenzinnige kunstobjecten op de grond of op een soort sokkeltjes. PIETER staat te bellen, in waar ie in slaapt: een t-shirt met een boxershort. Er is alleen een schemerlamp aan.

PIETER: Ik denk eigenlijk dat u verkeerd verbonden bent.[] Ja zo heet ik ja.[] Ja dat ben ik ja.[] Ja dat klopt... Ja dat klopt ook. Ja, dat is inderdaad zo. Dat is correct. [] Inderdaad. Ja dat klopt. Dus ik ben echt eh... degene tegen wie u dit allemaal kwijt wil?

Hoezo naïef! Ik moet echt oppassen om nu niet heel erg boos op u te worden. Want... u... permitteert zich niet nogal wat zeg... hoewel... naïef... ik helemaal niet erg vind... eigenlijk nogal een compliment, maar niet uit uw mond, ook al ken ik u niet persoonlijk... u... u... u... [] nee dat zeg ik! Als u de moeite zou nemen om even naar me te luisteren, dan had ik dat net gezegd. [] U kent mij niet en ik u ook niet, als mens, dus zullen we ophangen? Lijkt me prettig, ophangen. [] Nee. Nee... ho ho ho ...nee nee nee...nu gaat u de zaak omdraaien. Nu zit u de boel enorm om te draaien... nee nee nee... u... u... u... goedenavond!

PIETER verbreekt de verbinding. Staat versteend. Het is net of hij vergeet te ademen. Als de stilte aanhoudt gaat ie, als gehypnotiseerd, op de bank zitten. Neemt snel op als de telefoon gaat en begint onmiddellijk te praten.

U vraagt van mij... tenminste als ik u goed begrepen heb... maar dat kan haast niet... u vraagt mij dus... neem me niet kwalijk als ik nu iets heel raars ga zeggen maar er zit nu in mijn hoofd dat ik u heb horen zeggen dat ik mijn verjaardagskado's van de afgelopen 21 jaar moet teruggeven. Dat denk ik verstaan te hebben, maar... zegt u het gerust als ik me vergis. [] Nee, ik... als ik u mag onderbreken... daarbij als ik u mag onderbreken... daarbij als ik u mag onderbreken is het zo....

Plotseling heel erg boos:

PIETER: Of ik beter had kunnen weten is helemaal niet van belang. U had beter kunnen weten. [] Nee! Nee! Nee zeg! [] U...[] ja... maar u...[] ja.... [] ja []... maar u...[] u... Maar mag ik dan misschien nog even op de kern van de zaak terugkomen? [] Ja dat klopt... maar mag ik dan nu misschien even op de kern van de zaak terugkomen? U vraagt mij out of the blue... ik ben nergens op voorbereid... en u belt na tien, erg onbeleefd, niemand heeft mij ooit wat gezegd... en nu belt u... ik ken alleen uw naam...[] ja natuurlijk weet ik wie u bent. U bent de baas van mijn baas! U bent sinds anderhalf jaar directeur dienst financiën, cultuur, welzijn en grotestedenbeleid en daarvoor zat u vijftien jaar op sport. Ik ken u van de nieuwjaarsrecepties. Maar terugkomend op uw dwingend verzoek: ...u... dat kunt u toch niet zomaar van mij vragen? Dat kunt u toch niet doen?

En hij legt ineens weer neer. Krijgt een heftige korte huilbui. Als de telefoon weer gaat is ie heel emotioneel:

PIETER: Dat gaat toch niet! Dat gaat toch zomaar niet. Ik kan toch niet alles teruggeven, dat kan toch niet. [] Omdat het van mij is. Het is van mij! Niet van de gemeente, niet van u, van mij! [] Wel legaal! Helemaal legaal! [] Van de collegae! Allemaal. Heel de afdeling! Iedereen! De eerste zeven jaar waren dat er in totaal 5, en de laatste jaren zijn dat er 11, de twee bureaumedewerkers tel ik dan voor 1, omdat dat twee deeltijdbanen zijn en de een voor vijftig procent op financiën zit en de ander voor vijftig procent op grotestedenbeleid. [] Het is allemaal in absolute openheid gegaan met medeweten van iedereen! Dus ook met medeweten van afdelingshoofd Vermeulen. Dus als u wat te vragen heeft dan belt u Jacques Vermeulen maar, u welbekend want u zwemt drie keer per week met hem en in het weekend gaat u ook nog samen fietsen. Als het niet te hard waait. Cryptonichten.[] Cryptonichten!

Hij verbreekt de verbinding. Realiseert zich wat hij als laatste gezegd heeft en is daar zelf erg verbaasd over.

PIETER: Cryptonichten? Cryptonichten?

De telefoon gaat weer.

PIETER: Van die cryptonichten moet u vergeten. Neemt u me niet kwalijk. [] Van die cryptonichten. [] ... met wie spreek ik?

Hij draait zich naar de daadwerkelijk aanwezige of gesuggereerde deur en ziet daar tot zijn verbazing de man staan, met mobiel, die hij momenteel aan de lijn heeft.

De man heeft een bloedneus en draagt een tas en een koffer. Slecht gespeeld zegt de man, JOEP, monter tegen PIETER:

JOEP: Zomaar. Voor de gezelligheid.

DONKER

PIETER zit aangeslagen op de bank, JOEP staat in de kamer. Allebei met een flesje bier.

JOEP z'n jas ligt op de grond bij z'n tas en de koffer. Hij heeft in elk neusgat een prop watten en is misschien in z'n pyjama.

JOEP: Ruzie, ruzie, ruzie. Ruzie is weer zo'n etiket. Ruzie... ach... ontlading misschien. Maar ik dacht: voor het nou echt... onaangenaam wordt... want ja... je weet hoe dat gaat... je kent mekaar al zo'n twintig jaar... eh... dan zijn de beleefdheidsvormen inmiddels wat vervaagd... niet

dat ik een kuthuwelijk heb... we kunnen nog echt wel lol hebben samen hoor. Nou ja. 'Lol' is misschien een beetje... 'lol' is nou niet... lol... lol... nou ja... soms lachen we toch echt nog wel es... en het is ook gewoon wat je van iedereen hoort... te druk en toch saai, alles hebben en toch leeg... sex is een... sluitpost... enfin... het komt allemaal wel weer goed.

Strikt. En strak. En streng. Verkramppt eigenlijk. God wat is die vrouw verkramppt.

PIETER: Wie.

JOEP: Conny natuurlijk.

PIETER: Ach donder toch op... Conny is helemaal niet verkramppt.

JOEP: Die vrouw heeft een plaatje in haar kop van hoe een goed huwelijk eruit ziet en ik voldoe maar niet, steeds minder eigenlijk, aan dat plaatje want Pieter... onderschat dat niet... een goed huwelijk wordt bepaald door het merk beschuit wat je in huis haalt en hoe je op een zwak moment je ouwe dag beschrijft. Je snapt me niet he? Je snapt me niet. Het is ook niet te snappen. Eigenlijk is het niet te snappen. Dat een man en een vrouw een jongen en een meisje waren, van elkaar hielden... en gelachen hebben... die vrolijkheid om niks. Hoe zoiets loopt... verloopt... afloopt... dat is eigenlijk niet te begrijpen.

God wat had ik een dorst. Dus ik sta op en ga naar beneden. Glaasje water, even alleen in de kamer zitten. Met de tuindeuren open. Heerlijk. Even een beetje lucht. Een beetje rust. Maar ze komt me achterna. In m'n eigen huis. Ze staat in de gang en roept naar mij, in de keuken:

'ik vergeef het je nooit'. Ze zegt: 'ik kan het je niet vergeven'.

Nou... je raadt nooit... echt nooit... waar dat over ging.

Maar ik stond ineens met een vleesvork in m'n handen. Met een vleesvork. Geen etenstijd, geen gasten, geen rollade, geen jus, geen touwtjes, geen feest, geen kerst, kale tafel... ik met een vleesvork. Zie je me staan Piet? Conny in een pyjama, ik met een vleesvork?

Ik had een visioen. Ik dacht: ik til 'r op en spies 'r zo met haar kop vast op de kapstok. Met het jashaakje in dat zachte kuiltje hier... onder d'r schedel... en afmaken met die vleesvork. Nou ja... onzin natuurlijk, dat doe je dan toch niet.

En waarom vraag jij je af. Waarom.

PIETER: Nee, dat vraag ik me helemaal niet af. Sterker nog: ik zou het heel graag niet willen weten als dat tot de mogelijkheden behoort.

JOEP: In bed had ze gevraagd, rug naar me toe, 'hoe zie jij je toekomst.' Een strikvraag maar dat wist ik toen nog niet. En in onbevangingheid zeg ik eerlijk waar ik van droom: een boot, een klein huisje in Frankrijk en een appartement op de gracht.

Uitleg, moest ik uitleggen. Waarom denk ik dan. Naïeve lul die ik ben.

Een boot om ja... he.. om mee te varen lijkt me zo... dat boerderijtje voor binnen m'n boeken, en buiten een klein maar exclusief eigen wijngaardje... en dat appartement in de stad voor het leven. Film, concert. Ze zegt: 'ik kom nergens in voor. Jij ziet dat allemaal zonder mij.'

Nou ja... en zo sta je met een glaasje water bij het aanrecht en zo sta je met een vleesvork in de gang. Het is overigens heel goed gegaan hoor, verder. Ik heb wat spullen gepakt, m'n jas aangetrokken en ben weggegaan.

Hoe kom je dan aan die neus vraag jij je dan af.

Maar PIETER vraagt zich dat helemaal niet af.

JOEP: Omdat ik die klotekoffer van de plank boven de garagedeur trok zonder het licht aan te doen. Omdat ik echt wel weet waar de koffers liggen in m'n eigen huis. Ik voel dat ik beet heb, lazerstraalt eerst de vlaggestok naar beneden en dan twee ouwe hockeysticks. Wie legt er nou een vlaggestok en twee ouwe hockeysticks boven op de koffers. Dat... soort nonchalance, dat maakt het heel erg moeilijk om in wezen intelligente mensen, want Conny en de kinderen hebben alle vijf vossemelk gedronken, weten alle vijf waar Petrus de sleutel hangt... maar dat soort nonchalance... dat maakt het heel moeilijk om in dat gezin nog iets meer te zien dan een kudde stomkoppen. Die dierlijke onverschilligheid voor structuur. Pennen. Honderdduizend pennen heb ik al van partijvergaderingen mee genomen, wil ik een telefoonnummer noteren, geen pen te vinden. In heel dat fucking huis, geen pen te vinden!

Ik ben ook een mens dus ik heb wel es een fietspomp nodig. Ik heb in de afgelopen twintig jaar minstens zes fietspompen laten kopen... nooit, maar dan ook nog nooit, heb ik een fietspomp kunnen vinden als ik hem nodig had. Wat doen ze met die pompen. Want daar is ze dan weer helemaal niet strikt in. Dat heet dan: een gezellig huishouden van Jan Steen. Een teringbende is het. Geen sok past bij de andere, muizen in de gangkast, waar geen gif tegen gestrooid mag worden. Nee, weet je wat ze nu doen? Conny en de kinderen? Kloppen. Op de gangkast. Kloppen! Zodat die muizen wegg kunnen voor de deur opengaat anders vreet Catweazle ze op. Onze kat weet je wel? Die idioot met epilepsie. Mag ook geen spuitje, nee, want nog van 'toen Conny op kamers!' 24 jaar is dat kreng! Plast op de deurmat, bij voorkeur op de krant en de post... maar een vredelievend spuitje... o nee!

Een lekkage in de keuken waar al sinds mensenheugenis een teil onder staat... waarom nou niet even een loodgieter gebeld! Omdat Catweazle inmiddels gewend is om uit dat teiltje te drinken. Snap jij die logica? Kom ik 's nachts thuis... ..wil ik een handje chips... Op! ...of slap. Stukje chocolade dan maar... lege wikkels. Een trommel vol lege wikkels. Dan maar met een boterham, uitgedroogd natuurlijk want zak open, met kaas even zappen... zapper weg. Drie zappers! Drie telefoons ook. Altijd weg! Weet je waar ik gisternacht... ik moest dringend even bellen... uiteindelijk een telefoon vond? In de bikinibroek van de ijsbeer van Teddy waar ze in haar stapelbed op lag te slapen. Als alles kan... waarom ik dan niet. Waarom mag ik dan niet dromen over een boot en een boerderijtje. Waar

alles op orde is.

JOEP gaat bij PIETER op de bank zitten. Slaat op z'n bovenbeen.

JOEP: Pieter.

PIETER: Joep.

JOEP: God Pieter. Fijn dat het kan.

PIETER: Dat heb ik helemaal niet gezegd.

JOEP: Ik kan niet in een hotel.

PIETER: Het kan ook wel, maar dat had ik nog niet gezegd.

JOEP: Dan gaat er geluld worden, ik in een hotel, nu. Fijn dat het kan. Altijd geweten, dat ik bij jou terecht zou kunnen, als het erop aan komt.

PIETER: Joep, ik ben net gebeld...

JOEP: Zolang het kabinet demissionair is kan elke beweging fataal zijn Pieter.

PIETER: Heel erg vervelend telefoontje.

JOEP: Zolang de formatie niet rond is kan ik niet in een hotel.

PIETER: Je hoeft niet in een hotel!

JOEP: Nee, dat zou écht niet gaan!

PIETER: Nee, ik begrijp het. Maar je kan wel in je pyjama over straat.

JOEP: Een aankomend minister moet ook met z'n tijd mee Pieter. Hoezo vervelend telefoontje?

PIETER: Met een bloedneus.**JOEP:** Ik ben niet met de tram gekomen. Is het stom van me? Om nu bij een homo te gaan logeren?

PIETER: Dat nieuwe kabinet... dat kan nog weken duren.

JOEP: Welnee. Kwestie van dagen. Er sijpelt al wat natuurlijk. En ja... ze kunnen niet om me heen. Het is een heel natuurlijk verloop. Van vice-fractie voorzitter naar minister, helaas dus voor een andere partij dan ik dus gepland had, maar. dus... ja... minister ja. Binnenkort. Eigenaardig telefoontje?

PIETER overweegt om JOEP de deur te wijzen.

PIETER: Nee, 'vervelend' telefoontje. Ze willen schilderijen terug.

JOEP: O, iets op je werk.

PIETER: Een cursus communicatie lijkt me niet overbodig als jij minister wordt.

JOEP: Economische zaken, sociale zaken, financiën of buza. Met een voorkeur voor buza. Voor een andere aanstelling bedank ik, is een belediging voor m'n intelligentie!

PIETER: Buza?

JOEP: Buitenlandse zaken Pieter. Zeker nu het thuis een beetje over z'n hoogtepunt heen lijkt te zijn, qua knus, is veel in het buitenland een heel interessante optie voor de komende jaren.

PIETER: Wanneer was jij hier voor het laatst?

JOEP: Ook zoiets ja. Hoe zo'n gezin je sociale leven ruïneert.

Hij slaat weer op PIETER z'n bovenbeen.

JOEP: Pieter.

PIETER: Joep.

JOEP: Dit hadden we toch veel vaker moeten doen, vind je niet? Gewoon iets van onszelf. Wanneer zie ik jou nou de laatste tijd. Een feestje hier, een receptie daar. Vroeger gingen we samen naar de film. Doen we ook niet meer. Waarom eigenlijk niet. Wil je naar de film?

PIETER: Nu?

JOEP: Ja! Nu!

PIETER: Ken jij een goeie advocaat?

JOEP: Onbegrijpelijk he? Dat je de leukste dingen, de dingen waar het toch eigenlijk om gaat, dat je die allemaal uit je poten laat glijden. Rondje Vondelpark? Morgenochtend? Waarom zijn we daar nou toch mee opgehouden!

PIETER: We zijn er niet mee opgehouden, jij kwam alleen niet meer. Ik loop nog steeds. Ken jij een goeie advocaat?

JOEP: Weet je dat ik nog es heel serieus heb overwogen om jou te vragen om peetoom te worden van m'n jongste?

PIETER: Bram?

JOEP: Teddy! Teddy is de jongste. Of... is Bram nou later... nou ben ik het even kwijt.

PIETER: Bram. Bram is de jongste. Laura, Micha, Teddy, Bram. Ken jij een goeie advocaat?

JOEP: Wij kennen een goeie advocaat.

DONKER

JOEP is weg, zijn spullen ook. PIETER staat midden in de kamer en kijkt naar de deur. In de 'deuropening' staat een enthousiaste man met zijn armen gespreid.

TOM: Wat vind ik dit leuk. Wat vind ik dit geweldig. O... Pieter... Pieter...

Hij omhelst PIETER geëmotioneerd.

TOM: Natuurlijk wil ik je helpen. Natuurlijk ga ik je helpen... o... wat ontzettend leuk. Iets op je werk. Het was me aan de telefoon niet helemaal duidelijk. O... Pieter... Pietje Pietje Pietje... iets op je werk he? Ik was echt... dat je mij vraagt... ik bedoel... zoveel advocaten... en zoveel die beter zijn dan ik... en... ook een minder bouwvallig verleden hebben. Ik ben er helemaal bovenop hoor... dat waardeer ik juist zo in je... dat je het

aandurft met me... ik moet er misschien wel weer even inkomen... en dat de Orde me geschorst heeft maakt het ook allemaal wat gecompliceerd, maar daar komen we echt wel uit. Ik heb er zin in. Ik ga m'n tanden erin zetten. Dit wordt dan m'n eerste zaak weer, na de kliniek.

PIETER: Na de kliniek. Kliniek?

TOM: Pieter... Pieter...

PIETER: Het was eigenlijk Joep zijn idee, om jou te vragen want van een kliniek wist ik helemaal...

TOM: Joep! Jeetje Joep ja. Joepie. Is het via Joep gegaan? Joepie wordt minister. Hij wordt genoemd. Wij wisten het twintig jaar geleden al he? Grappig he? Hij is er helemaal niet geschikt voor! Grappig he? Heel de partij haat hem weet je dat? Joep heeft mij genoemd?

PIETER: Ik dacht eigenlijk dat jullie elkaar regelmatig...

TOM: Voor m'n opname! Alles is nu anders Piet. Twee maanden gekkenhuis en alles is voor altijd anders. Maar Joep heeft mij genoemd. Dat is... verrassend.

PIETER: Ik wist het niet Tom. Ik dacht dat je... druk... en misschien ver weg. Voor je opname? Waarom weet ik dat niet.

TOM: Grappig he? Joep minister. En waarom? Omdat hij zich zo ongegeneerd als briljant profileert. Dat was die arbeiderspartij helemaal niet gewend, dat soort bluf. En ze hebben daar, dat heeft ie al heel snel in de gaten gehad, een hevig ontzag voor mensen die kunnen denken. Daarom zat ie er vanaf z'n zestiende ook bij. Dat ie nu bij die andere partij zit is alleen maar carrièrepianing, maar daar zit niemand mee.

PIETER: Tom... even bij het begin beginnen.

TOM: Want in wezen is het een liberaal natuurlijk. Squashen. Ik en Joep. Tussen de middag tegenover het ministerie. Een half jaar geleden nog een paar keer per week Piet. Zweeten, lachen. Toen liep ik in een krijtstrepen op maat gesneden pak met een kalfsleideren koffer van elfhonderd gulden in m'n hand door de gangen van economische zaken te vibreren want als er een juridisch eitje gekopt moest worden belde ze mij. Ik was goed. Ik was namelijk nogal goed.

Ineens zeer neerslachtig:

TOM: Goed was ik he? Dram.

PIETER: Dram?

TOM: Het auteursrecht voor het DRAM-geheugen, dan wel het dynamisch RAM-geheugen heb ik veilig gesteld. Weet je toch wel? Dat ik daar mee bezig ben geweest?

PIETER: Hoezo kliniek. Wat heb je dan gedaan. En nu rustig, rustig vertellen.

TOM: Ik had die DRAM-slag geslagen, we proosten er op in de bar van Des Indes, en 24 uur later liep ik in m'n onderbroek door het centrum van Barcelona. Hoe ik daar ben gekomen... geen idee. Vlak daarna zat ik in

die inrichting.

PIETER: Wat had je dan in godsnaam genomen of gedaan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto